

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

UC-NRLF

5B 136 186

THE LIBRARY
OF
THE UNIVERSITY
OF CALIFORNIA

Estate of
Imre Balint

PALÁGYI, LAJOS

KÖLTEMÉNYEI

ÚJ SOROZAT

Kedves Tanulóimnak
Köszönök

Bp. 1913 jun.

szülőim

Palágyi Lajos

BUDAPEST, 1907.

SINGER ÉS WOLFFNER
ANDRÁSSY-ÚT 10. SZ.

LOAN STACK

GIFT

PH3291
P268A17
1907

A HONSZERZÉS.

Kit napi harczok elvakitanak ma,
Eszmélj egy percre, gondsujtott jelen,
Oh szállj magadba, ébredj öntudatra,
Hisz egy évezred benned van jelen,
Gyúljon ki lelked egy szent pillanatra,
Nagy küldetésed fogd föl, nemzetem,
Te szent elődök művének hívője,
S te hű utódok hős zászlóvivője.

Az ősök lelke ihlesse meg lelked,
Nem múltó bérre áhitoztak ők,
Távol hazából midőn útra keltek,
Választva a bizonytalan jövőt,
Maguk számára ők hazát nem leltek,
Utódaikért haltanak meg ők,
Elfolyt a nagy honalapítók vére,
Aldást esengvén Árpád nemzetére.

Oh csakis annak műve maradandó,
Aki ihlettel a jövőbe lát,
Aki felejtve mindazt, mi mulandó,
Egy örök célnak szenteli magát.
Pártos tusák közt, a tűnő, elhangzó
Zsivajban látja már a szebb hazát,
Sző elméjében halhatatlan tervet
S jövő számára gyűjt jelenben serget.

Fenséges példát hagytak ők e honra,
Minőt nem látott többet a világ. —
Mózes népével hontalan bolyongva,
Nem tett nagy útján ilyen nagy csodát,
Nappal előtte füstfelhő boronga,
Éjjel követte a láng oszlopát.
Árpád útjára az Úr nem világla
S ő elért mégis a magyar hazába.

Elért ide és itt hazát teremtet,
Melyet erő tartott egy ezredig, —
S ha méltó léssz ő hozzá, hősi nemzet,
Örök időkig áll fenn honod itt,

S ha nemcsak erő, — szent hit is lesz ben-
Saját elmédből sarjadt égi hit [ned,
S az Úr világol — néked a sötétben,
Világ vezére léssz még, ifju népem!

Oh szállj magadba uj kor küzdelmében
Honalapítás művét újra kezd! —
Magyar megváltó, várva-várunk régen,
Szivünk s elménket igazra vezesd,
A gondolatnak világversenyében
A magyar szellem győzelmét szerezd,
Népek csodálva kövessék nyomunkat, —
Eszmék harcában vívjuk ki honunkat!

AZ IFJÚ KÖLTŐKHÖZ.

Magányomból gyakorta
Ki a köztérre mék,
Hivén, költők csoportja
Ismét versenyben ég.
De mindhiába várok
Új lelkes dalnokot.
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifju dalnokok?

Zendül még itt-ott ének,
Van most is hegedős,
De én úgy látom, vénnek,
Mind régi ösmerős.
Szivem új dalt sovárog,
Melyből új hit buzog.
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifjú dalnokok?

Ez régi szerelemről,
Tűnt hitről szól amaz,
Csüggedten, halkan zendül
A rég elnyűtt panasz.
Itt hideg könny szivárog,
Halk sóhaj száll amott.
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifjú dalnokok?

A csüggedtek helyébe
Néhány újabb ha gyűl,
A dalnak versenyébe
Mily sértő hang vegyül,
Síp, dob, minőt vásárok
Zajában hallhatok.
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifju dalnokok?

A vad zsvajra emlék
Mély búja száll reám,
Mily verseny volt itt nem rég,
Ah én még hallhatám

A dalt, az égbe szállót,
Mit mester alkotott. —
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifju dalnokok?

Nem volt még soha népnek
Ily költő-serege.
A hon daluktól ébredt
S dicső lőn reggele,
Mit milljó szív sovárgott,
Ők hoztak szebb napot.
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifju dalnokok?

Mért lőn daluknak vége?
Mért tűnt el a sereg?
Uj mért nem jó helyébe,
Ébresztve nemzetet?
Nincsenek többé álmok
Eszmék, halhatlanok?
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifju dalnokok?

Vagy most is még javában
Daloltok szent hitet,
Csak a piacz zajában
Nem hallunk titeket.
Tán bús magányban vártok
Szebb, áldóbb korszakot?
Hol vagytok, merre jártok,
Ti ifju dalnokok?

Oh jertek már, esengve
Várom, hogy jőjjetek,
Koszorúval kezembe',
Diszítani fejetek.
Mig rátok nem találok,
Én meg nem halhatok,
Oh jertek, ti sovárgott,
Uj lelkes dalnokok?

IDEGEN HONBAN . . .

Idegen honban járva-kelve,
Nézem sok tarka nép szokását.
Más itt az ember, más a nyelve,
A szín, a hang, a mód beh más itt.

Szorongó szívvel, elfogódva
Törtetek népek sergin által,
Miként távol csillag lakója,
Kinek nincs kápca e világgal.

S érzem, hogy szívem miként dermed,
Bár déli nap tűzében járok,
Nem lelve sehol értő lelket,
Fagyos, lelketlen kővé válok.

A földön így, elkárhozottan,
Nyüzsgő tömegben néma árnyék :

Az égre nézek, hátha ottan
Egy honi ismerőst találnék.

S im ott fenn fényét ragyogtatja
Az ég tűzkeblű jövevénye.
Köszöntelek, hazámnak napja,
Te olthatatlan, örök fénye!

Körülte fellegraj, gyülemlő,
Az ég sok czéltalan lakója.
Köszöntelek, te honi felhő,
A mi nagy bűnknak hírhozója!

Oh fény, te vigasztoló áldott,
S te árny, vigasztalan borongva,
Rokonaim ti, onnan szálltok,
Vagy oda tértek szép honomba.

S fölenged dermedt lelkem búja,
Otthon vagyok az ősi házban,
Hazámmal egyesültem újra
Az örök fényben, örök gyászban.

DÉLVIDÉKI TEMETŐBEN.

Járok tengerpartján a délnek,
S babér- és czipruskertbe térek.

Alatta zúgó habok árja,
Fölötte csend, holtak hazája.

Mélázva lépek sírról sírra:
Mi áll sok díszes kőre írva?

Idegen név, frank avagy talján,
Sok furcsa mondás gúla alján.

Amint tétova szétpillantok,
Hol elsímultak már a hantok,

Hol viharzúzta, esőverte
Düledt fejfák hevernek szerte.

Szemembe hirtelen mi ötlik?
Egy uj kereszt hajolva földig.

S egy magyar ember neve rajta.
Betűzgetem mélán, sóhajtva.

Férfi volt, idegenbe tévedt,
Idegen földben talált révet.

Síriját hazátlan tenger mossa,
Hajléktalan vihar csapdossa.

Honából egy göröngy se hullt rá,
Magyar szív sírva nem borult rá.

Ki vagy te, síron túl is árva,
Hogyan vetődtél eme tájra?

Rejtett ölébe sziget-végnek,
Hová utas csak néha téved?

Talán babérnak, hírnek szomja
Csalt, csábított idegen honba?

Haj, akit elcsal távol csillag,
Annak más földön sírja nyíl csak.

S ha nyer babért késő idővel,
Az is lám sírkertjében nő fel.

Vagy tán gyógyulni vágytál messze,
A déli légben írt keresve?

Ah hasztalan az enyhe tájék,
A régi seb itt jobban fáj még.

S ha honn nincs írja a kebelnek,
Gyógyulást sír ölén se lelhet.

Ládd, ide jöttél tévedt árva,
Hol zúg a sívár tenger árja.

Altató dala is kietlen,
Dermesztőn visszhangzik szivedben,

Bujdosó szelek vad rivajja
Velőd és csontod átnylallja.

S föltámadás ha van az égen,
Te ott se léssz társid körében.

Isten veled, eltévedt testvér,
Ki tőlünk olyan távol estél.

Ha más nem járul e göröngyhöz,
Ládd, az én szemem könnye öntöz.

Talán megérzed lent a sírba'.
Hű honfitársad szíve sírta.

RÓMAI DIADALÍV.

Római diadalív ez, romba dőlve,
A régi nagyság bús emlékjele.
Kinek emelték? Hír se szól felőle,
Porát szétfújta a múlás szele.

Csak még egy oszlop nyúl föl a magasba,
Az is rom immár, repedt, süppedő.
Az idő súlyos léptivel tapossa,
Ember nagyságát nem kíméli ő.

Amint ezt nézem, messze szárnyal lelkem,
Látom, hazám, sők uj nagy mívedet.
Majd a jövőbe szállok bánattelten,
Siratom új diadalívedet.

Nem vagy te nagy, mint hajdanában Róma,
Nincs légiód, világot leverő.

A pusztulástól hát ugyan mi óvna?
Ha Rómát sem óvhatta meg erő.

Ez ívet itt hódító nagyság vont,
Hadi dicsőség jellel kérkedett.
Nálad, hazám, csak külszin az a pompa,
Leplezni a te szolga-létedet.

Oh én hazám, tündöklő palotáid,
Sok oszlopod és diadalived,
Mind gúnyol téged, lelkem jobbat áhít,
Mi megőrizze örök híredet.

Ha szellem-munkát alkothatna szíved,
Hogy birodalmak vesztét élje túl:
Nem állna itten a te vándor híved,
Mint e tört oszlop, vígasztalanul!

HISZEK.

Hiszesz-e még a régi hitben,
Szent-é előtted még a múlt?
Vagy, ami egykor élt szivedben,
Már mind elkorhadt, megfakult?
A büszke dal, ha újra zendül
Megdobogtatja-é szived?
Érzem, a könny hogy perg szememből,
Hiszek.

Hiszesz-e az emberiségben,
Hogy van nagy hivatása még?
S mit el nem ért sok ezer éven,
Kívívja egy uj nemzedék?
Kimul a szolgaság, a vakhit,
Bilincset törnek nemzetek? —
Érzem, szememből villám csap ki,
Hiszek.

Mondd, hiszesz-é a földi létben,
Hogy méltó küzdelemre még?
Hogy nem bolygunk örök sötétben
S jóságos a hatalmas ég?
Hogy a tátongó sírral szemben
Sem kell feladnunk a hitet?
Sugár ragyog könnyes szememben,
Hiszek.

EZEREGY ÉJSZAKA.

Élt távol Perzsiában
Több ezer éve már
Egy fejedelmi zsarnok
Vérszomjas sehriár.
Házában minden este
Ujjongva szólt a nász
És minden reggel aztán
Zokogva sírt a gyász.

Uj asszonyt hoztak néki
Mindennap, estelen,
Egy éjen át ölelte,
Csókolta kegyesen.
De ha a reggel virradt,
Hóhérnak adta át.
Hadd vesszen, soha hűtlen
Ne csalja meg urát.

Ézer szép ifju asszony
Így halt meg nász után,
Legszébbjeit siratta
A puszta tartomány.
Rémület ül sok szíven,
Sok ajk remegve szól:
Ki menti meg hazánkat
A gyilkos nász alól?

A nagyvezér leánya,
A bús Seherezád,
Töprengve ül magában
Sok méla éjen át.
Míg szőnyeget sző házán
A többi perzsa nő,
Ő álmodó fejében
Új tervet tervre sző.

Ebből lesz ozt' a szőnyeg
Mesékből szőtt remek,
Hímez belé sok sóhajt
És pergő könnyeket.

Ah bűvös mese-szönyeg,
Félálom, félvaló,
Megannyi rózsá benne
A dús pompájú szó.

Szól a vezérhez lánya,
A bús Seherezád :
»Hadd töltsök a királyná!
Egyetlen éjszakát.
Amit soha nem ér el
Lázongó hatalom,
Én dallal és mesével
Megmentem majd honom«.

— »Oh jaj neked, leányom,
Én legszebb gyermekem,
Kit élő mosolyúl a
Mennyég küldött nekem.
A dal szent adományát
Fegyvernek sohse véd
S a szörnyű zsarnok szívét
Meghatni ne reméld.

»Oh jaj neked leányom,
Szívem szép gyermeke,
Te gyöngé, mint a bárány,
Szelid, mint őzike,
Hogy győzhetnéd le szókkal
E buja vérebet!
Gonosz lehével is már
Széttép ő tégedet.

»Oh jaj neked, leányom,
Ha od'adod magad,
Majd kétszeres halállal
Lakolsz egy nap alatt,
Szűz lelked, tested egykép
Ölik könnyörtelen,
A király alkonyatkor,
A hóhér reggelen.«

— »Atyám, hiába intesz;
Ez az én végzetem!
Hugom, jer vélem este,
És óvd meg életem!

Ha véget ér a nászunk,
Testvéredet te véd!
Könyörgve kérj majd engem,
Hogy mondjak egy mesét . . .«

És indul a királyhoz
A bús Seherezád,
Mint holdsugár úgy surran
Sok komor termen át,
Vagy mint az édes álom
Szerelmes szív felett,
Vagy mint a zengő dallam
A légen át lebeg.

— »Nászunknak vége immár,
Meghalsz ma, hitvesem . . .«
— »Uram, királyom, érted
Meghalok szívesen.
Csupán egy kegyre kérlek,
Hugom, jó Dunjasád,
Hadd jöjjön, búcsu-csókom
Illesse ajakát.«

— «Hadd jőjjön.» A terembe
A kis leány belép.
Búcsúznak. — »Drága néném
Oh mondj egy szép mesét.«
— »Megengeded, királyom?«
S ez szól: »Megengedem,
Csak azt ne hidd, hogy csellel
Kivívhatod kegyem'.

»Meghallgatom mesédet,
De szándokom kemény
És meg nem indít engem
Szép szó, se költemény.
A királyt s hóhért dallal
Legyőzni ne akard,
Csak addig él a költő,
Amíg meséje tart.« — —

... El kezd mesélni halkan
A bús Seherezád.
Ámulj most, zsarnok, ámulj,
Hallgassad a csodát!

Akit imént öleltél,
Nem földi asszony ez,
Kigyúlt szeme a fénylő
Égbolton révedez.

Mesél a nő, csak omlik
Ajkáról a zene
És mintha mindenik szó
Ütemre lejtene.
Mind mi a tömeg ajkán
Zagyván, kuszán kering,
Előlejt bűvös rendben
Egy szép törvény szerint.

Meséje, alig kezdi,
Csodás és érdekes,
Kíváncsi a király is,
A vége hogy mi lesz,
De végire sem ért még,
Künn már dereng a táj,
Kopogtat már a hóhér
S fölrebben a király.

Szól a nagy úr: »A végét
Majd holnap mondd el,
De ne hidd, hogy elámít
Effajta női csel.
Nem élet, csak halasztás,
Mit műveddel nyerél,
Tovább élsz bár egy nappal,
De kínod veled él.«

Másnap megszólal újra
A bús Seherezád,
Tovább szövi meséje
És élte fonalát.
Oh gyászos munka, melylyel
Éltünk is véget ér!
Hálátlan földi munka,
Melyért halál a bér!

Mesél a nő, az élet
Meséjét mondja ő,
Örök jelennek látszik
A múlt és a jövő,

Örök jelenvalónak,
Mi fent él s ami lent,
Egy perczben és helyben
Láthadd a végtelent.

Meséli múltó pályánk
Csodás esélyeit,
Emberek szenvedélyét,
A sors szeszélyeit,
A lét hullámjátékit
Élők szilárd hitét,
Megbűvölt, elvarázsolt
Szivek történetét.

Koldusok és királyok,
Tündérek, szellemek,
Az ég, a föld, a sír is
Elébünk lengenek,
Törpék és óriások
Ezer bűn és erény
Kápráztató özönben
Jelen meg a mesén.

Az életet meséli
És mégis mily csoda,
Mit ő dalában elzeng,
Nem történt meg soha.
Mi az életben rejtély,
A műben érthető,
S mi megtörténve rút volt,
Azt széppé teszi ő.

Mi az életben részlet,
Azt ím egészbe' ládd,
S mit valóságnak hittél,
Álommá olvad át.
Az emlék fogható lesz,
Való a sejtelem,
Játékot űz szivünkkel
A költő-képzelem.

Úgy szövi ő meséjét,
Hogy vége ne legyen,
Egy rege át a másba
Fonódják szüntelen

S hirtelen megszakadjon,
Midőn dereng a táj,
S kopogtat már a hóhér
S fölrezen a király.

Másnap megszólal újra
A bús Seherezád,
Tovább szövi meséje
És élte fonalát.
Így szövi éjről-éjre
És lesi, várja hőn,
Hogy a királynak szíve
Gyúljon ki résztvevőn.

De a király kegyetlen
És részvétlen marad,
Meg nem indítja lelkét
Érzés, sem gondolat.
Ajka körül két mély ráncz
Húzódik lefele,
Hideg könyörtelenség
És buja vágy jele.

Kíváncsi a mesére,
Hallgatja szótlanul,
De rejtett tanuságán
Ő sohasem okul,
És vissza sohse gondol,
Előre, csak tova!
És amit tegnap hallott,
Azt elfelejti ma.

Csak várja, érjen véget
A mese-szövedék
S halasztja napról-napra
Halálítéletét.
Így tart az éjről-éjre,
Már ezer éjen át
És haloványul egyre
A bús Seherezád.

Kétségbeesve látja,
Hogy mindhiába vár,
Képzelve csoda-kútját
Kimerítette már,

Elzengte immár minden
Meséjét és dalát
S a hideg zsarnok arcán
Mosolyt ő mégse lát.

— »Hát mégis meg kell halnom,
Nagy munkám hasztalan!
Hát itt hagyom hazámat
Búsan, vigasztalan!
Testemmel és lelkemmel
Bármennyit túrtam itt,
A meggyalázott népen
Áldozat sem segít?!

»De nem! utolsó próbám
Utolsó éjszakám.«
És lelke felviharzik,
Mint a nagy óceán —
»Hadd zengem néki egyszer
Szivemnek viharát,
Hadd lássa és hadd hallja
A legnagyobb csodát!«

S mindazt, mit ezer éjen
Képzelve alkotott,
Egyetlenegy mesében
Egyszerre hallhatod,
Ezer tett egy nagy tettben,
Ezer dal egy dalon,
Hogy gyászol, ujjong, tombol
Az örült fájdalom.

Nem mese már, amit mond; —
Való, megrendítő,
A nagyvilágnak búja
E dalból tör elő.
Vélnéd, zokogni hallod
A mindenség szívét,
Vélnéd, hogy maga isten
Siratja nagy mivét.

A legszebb dalnak vége.
Fölnéz Seherezád.
A király sápadt arczán
Hajnalpír vonul át.

Sugár-e, avagy könycsepp,
Ami szemén rezeg?
És szól: »Te búyós asszony,
Irgalmazok neked!

»Megmentéd a hazát és
Megmentéd magadat,
Nem állhat néked ellent,
Ki hallja dalodat.
A közöny is megindul,
Az elmulás megáll
És fegyverét lerakja
Előtted a halál! . . .

Rohan már hitveséhez,
Ölelni derekát.
De nem lát, nem hall többet
Szegény Seherezád.
Dallá lehelte lelkét,
Ah megtört tűz-szeme
És vánkosára omlik
Hideg hóteteme

~~KĚSŮN.~~

I.

Halk zörrenés az ajtón.
Fölrezen: Vajh' ki ez?
Tán szél zörrent sóhajtón?
Tán éltől e nesz?

De im kopognak újra,
Ember kopogtatott.
Ki az, kit vándor útja
E ház elé hozott?

Álmok közt ült merengve
A férfi s fölriadt.
Az éjben kint esengve
Hall női hangokat.

Azt véli, hogy már hallá
E hangot egykoron
S szívébe úgy nyilall rá
A régi fájdalom.

Míg ajtaját kitárja
S fagyos szél békaczag,
Házába lép egy árva
Magányos nő-alak.

Ronggyal borítva teste,
Az arcza halovány,
Sötét szeme beesve
Széjjel néz tétován.

Majd szól a nő könnyörgve:
» Mindenki elhagyott,
Szegényen, összetörve,
Barátom, itt vagyok.

Az egyetlen, ki jó volt,
Önzetlen igazán,
Ki nem bájamnak hódolt,
Szívet kért hajdanán.

Egyetlen, kit becsültem,
Szülőm, atyám helyett,

S kit mégis elkerültem,
Mert híven szeretett.

Egyetlen, kiben hittem
S kit mégis ámiték,
Te vagy, barátom, itten
A végső menedék.«

. . . A férfiú szelíden
Szemét reá veti,
Ápolja nyájas híven
Egy szót se mond neki.

Pattogó tűzhelyéhez
Ülteti gonddal őt,
Párolgó estebédhez
Úgy hívja ozt' a nőt.

Elköltik az ebédet,
Immár a férfi szól:
»Mi ért? mi bántott téged?
Mily nagy bú ért utól?

Oh, mondd el, édes gyermek,
Szívtépő bánatod',
Ha hallom nagy keserved,
Tán írt találhatok . . .«

Most hosszan keseregve
Beszél a tört alak,
Míg könnyei peregve
Patakként omlanak.

Hogy' űzte őt az élet,
Mily sarat szórt reá,
Hogy' hagyta el a lélek,
Mert hívét elhagyá.

Milyen nehéz a lánynak
Tisztán maradni ott,
Hol tapsolnak silánynak
S babért kap a bukott.

Szenvedve, nélkülözve,
Mily messze bujdokolt,

S hogyan dőlt hite össze,
Mert tőle messze volt.

Hogy' sírta szíve vissza
A hú barát szívét,
S hogy' maradt lelke tiszta,
Igen! ő tiszta még.

Bár nyelve a gyanúnak
Gyalázta eleget,
Ő esküszik s tanúnak
Szóltja az eget.

Irigyek ráfogása,
Hogy ő rá szenny tapadt, —
Mert jobb volt, mint sok társa,
Mind őt gyalázta csak.

S szakadozottan törve
Beszélt tovább, tovább,
Hogyan csalá őt törbe
Ama festett világ.

És minden vád, gyalázat
Reá hogyan tapadt
S ellene szól a látszat,
A csalfa és a vak.

De higgyen néki, higgyen,
Ha ma is szereti, —
A férfiú szeliden
Szemét reá veti.

A külszínt áthaljáró
Biztos lélekbuvár,
A szív mélyébe szálló
E nyugodt szemsugár.

Az ásszony megzavarva
Néz ide és oda,
Beszélni is akarna,
Csak hallgat tétova.

Szemét a földre szegzi,
Többé egy szót se mond,

De majd a férfi kezdi
És így beszél viszont:

»Mindent tudok és mindent
Rám bízatsz, gyermekem,
Én áldom a jó istent,
Hogy elhozott nekem.

Szerény padlás-lakomba,
Hol nincs dísz, kényelem,
És nincsen czifra pompa,
Maradj eztán velem.

Munka az én táplálóm,
Lemondás támaszom.
Társam sok égi álom,
Az isten vigaszom.

Az életharcz megedzett,
Te se csüggedj bele,
Mindennek, amit szerzek,
Tiéd lesz a fele.

Vedd biztos menedékül
E ház tulsó felét,
Itt élhetsz bú, gond nélkül,
Mig uj kedv száll beléd.

Ha szennyét múlt időnek
Feledni akarod,
A tiszta szép jövőnek
Reményén andalogj.

S ha a jövődöt rútnak,
Szennyesnek képzeled,
Ah szúzi tiszta múltad
Emlékén édelegj.

S ha újra — hogy kiszálljon —
Lelkednek kedve kél,
Mehetsz — az isten áldjon —
Békén, ahogy jövől.

De hogyha sírig folyton
Maradnál itt velem,

Maradhatsz — isten óvjon —
Szomszédom szüntelen . . .«

Szomszédom ! Elpirúlva
Csak hallgatott a nő
S kamrájába vonúlva
Pihenni tére ő.

II.

Ott éltek együtt ketten
Két kis padlás-szobán,
De tiszta, érintetlen
Irén, mint hajdanán.

És bár sok estét együtt
Tölthettek gondtalan,
Még sem tért vissza kedvük
Csak ültek szótalan.

Kenyerüket kereste
A férfi nappal ott,
De ha leszállt az este,
Magának dolgozott.

A jelené volt napja,
Jövőé éjele,
Az ihlet-láz ragadta,
Szebb honba szállt vele.

Asztalánál suttogva
Csak olvasott, csak írt,
Mig a padlás-sarokba'
Irén magába' sírt.

Mindegyre föltekintett,
S a férfiút lesé:
Nem hull-e egy tekintet,
Egy jó szó ő felé?

Nem hagyja abba mívét?
— Oly fárasztó az éj! —
Nem járja-é át szívét
A régi szenvedély?

Nem tör ki vádló szóban
Sok régi sérelem?
Meghalt-e hát valóban
Az ifju szerelem?

Oh, bármit szólna, tenne,
Sújtaná bosszulón,

Csak oly szótlán ne lenne,
Oly zárkózott ne vón!...

Szállnak némán a perczek
A kis padlás-szobán,
Bent csak az óra perczeg,
Kint a szél bűg csupán.

A székesegyház tornya
Kondúl, nyugvóra int,
A férfi fölzavarva
Irén felé tekint.

És így szól: »Drága gyermek,
Még itt ülsz éberen!
Látom, hogy könnyed pergett,
Mi bántott, édesem?«

Felel a nő remegve:
... »Ah rossz néven ne vedd,
Régóta gyötri egyre
Egy kérdés lelkemet.

Emiatt öl a bánat,
Emiatt perg e könny :
Hogy van-e bűnbocsánat ?
Feledted-e bűnöm ?«

Szól társa : ... »Oh te balga,
Ez búsított tehát !
Ki esdő szódat hallja,
Még vétket fog reád.

Az bocsásson meg néked,
Ki elébb elítél.
De hisz te olyan vétket
Még el nem követél.«

... »Ne így, ne így, barátom,
Szivem választ kíván.
Oh tudsz-e bűnbocsátón
Gondolni én reám ?«

Felel békén a férfi :
... »Ne gyalázd Istenünk !

Az ő tisztje itélni
És megbocsájtani bűnt.

Ha lelked bűnös volna
S én megbocsájtanék,
A bűn alól feloldva
Lelked nem volna még.

Tekints saját szivedbe,
Az isten ott lakik
És bizd ítéletedre,
— Ha vannak — bűneid.

Se jót, se rosszat véled
Nem tehet soha más,
Szivedben az ítélet
És a feloldozás! . . .«

Eseng a nő: . . . »Örökké
Nyomorúlt legyek én!?
Hát soha, soha többé
Nincs vigasz, nincs remén

Hát soha már e létben
Barátom nem lehetsz !?
Nem lángolsz többé értem,
Hát többé nem szeretsz !? ...«

Felel a férfi halkan,
Mig ajaka remeg :
»Hát oly felfoghatatlan
Az emberszív neked ?

Hát soha, tévedt gyermek,
Nem érted semmikép,
Hogy szeretetre termett
A szív, a tiszta ép.

Törvénye az, hogy híven
Szeresse társait,
Hisz minden ember-szívben
Az egy isten lakik.

S törvénye, hogy múltjához
Örökké hű legyen,

Mert hogyha hú magához,
Hú máshoz, gyermekem.

Ne bántson hát a bánat,
Élj gondtalan, vigan,
Szülőd leszek és gyámod,
Én árva jó fiam . . . »

Oly gyöngéd volt a hangja,
Hisz ott fakadt szivén
S mégis, midőn ezt hallja,
Sápad, pirúl Irén.

Oh hisz hiába kérdi
E büszke nagy szivet,
És' soha ez a férfi —
A nőt nem érti meg.

III.

Reménytelen sovárgva
És megértetlenül
Élt ott a tévedt árva
Kettesben — egyedül.

És minden újabb nappal
Próbálta ujjal,
Hogy földidézze szókkal
A rég múlt napokat.

Ha tán egy halvány emlék
Egy kép a múlt időn
A férfiúnak lelkét
Átjárná éltetőn.

Sok czélzás a tavaszra,
Elúzné a telet,
S szívben, mely behavazva,
Támadna kikélet.

S Irén idézte folyvást
A nyári kis lakot,
A kertet, rózsá bokrát,
A lugast, a padot;

Az ifjúkori tréfát,
Bohó pajzánkodást,
A nyári esti sétát,
Az első vallomást;

Közönnyel hogyan gyötré
Az igaz szeretőt!
De már ezentúl többé
Sohsem kinozza őt. — —

Hiába, mindhiába!
Magát bármint töré:
Kétségbeesve látja,
E férfi nem övé.

Hát följajong magában,
Fölsír reménytelen:

... »Mért maradok e házban?
Itt nincs többé helyem.

Ki büszkén, gőggel állva
Daczoltam vészeket,
Szánandó koldus-pára
Én többé nem leszek.

Bár gyöngéd szívvel adja,
Mint soha senki más,
Megfullaszt a falatja,
Megfojt e kis lakás!

Inkább utczára vetne
A fősvény nyomorúlt,
Gyűlölne vagy szeretne,
Oh csak ne szánna úgy...«

S keservtől, láztól égve
Önmegfeledkezőn,
Zokogva húllt elébe
Es ekkép esde hön:

... »Szeretlek, óh gyűlöllek,
Te esdett s rettegett,
Úgy fél a lelkem tőled
S úgy szomjaz tégedet.

Te irgalmas, kegyetlen,
Te nyájas, te kevély,
Te nyílt napfényes szellem,
Te titokteli éj.

Nyiljon meg szived, ember,
Mit gondolsz, mondd ki, mondd:
Rabnódet szerelemmel
Szereted-é viszont?

Én föl nem kelek innen,
Mig ajkad nem felel.
Szemérem, döllyf, ah minden
Veszsen örökre el.

Egy vallomás ez ajkon,
Egy édes csók csupán,

S boldogan kisóhajtom
Lelkemet azután . . .«

Kábúltan áll a férfi
A térdelő előtt,
Egyszerre — ezt nem érti —
Hév, láz fogá el őt.

Ugyan mi lelte lelkét?
Mitől e hiuság?
Mi remegteti mellét?
Kevélység, gyávaság?

De egy pillantat mulva
Már nyugodt és erős,
S aztán elkomorúlva,
Feddé magát a hős:

... «Szivem, óh hiú szív te,
Te most is ingatag,
Ki mást tanítasz hitre,
Elszédülnél magad!?»

És lehajol Irénhez,
Sok vigasz-szót rebeg:
«Gyermekem, kedves, édes,
Beteg vagy, lázbeteg.

Hisz mint atyád, szeretlek
És sohsem hagylak el,
És örködöm feletted,
Ápollak is, ha kell.

Hát térj magadhoz, gyermek,
Hát ne kinozd magad,
Ne követelj szerelmet,
Mely csak önként fakad.

S amit a szív, ha lázad,
Nem vív ki sohasem,
Kivívja az alázat
S a tűrés, édesem.

Csak próba ez az élet,
Szebb lét próbája ám,

S mindent elér a lélek,
Mely úrrá lesz magán.

Épp azt kell eltipornod,
A vágyat, szilaját,
Mitől nem lehetsz boldog,
Mi bűn felé ragad.

Alázatot tanúlva,
Majd lesz, ki fölemel,
Ember csak porba hullva,
Szállhat az égbe fel.«

IV.

A nőt karjába vette,
Mikéntha lánya vón,
Párnák közzé fektette,
Beczézte altatón.

Tréfálva, mosolyogva
Tündér mesét sugott,
Mig sírva, felzokogva
Az asszony hallgatott.

Zilált haja kibontva,
A válla meztelen,
De társa féltő gondja
Befödte nesztelen.

A férfi szólt: «Hajnalra
Erős léssz és vidám.»
A nő szólt: «Ravatalra
Fektetnek ezután.»

A férfi szólt: «Ne féljed
A lázt, te kis beteg!»
A nő szólt: «Isten véled,
Én holnap elmegyek.

Utólszor alszom itten
E bús födél alatt
S hálálja meg az isten
A te jószágodat.

És soha bú ne érjen,
Se önvád, öldöső
S legyen ki néked éljen,
Oly tiszta multu nő.

S ha boldogít egy szebb kor
Szelid család ölen,
Jusson eszedbe egykor
A bujdosó Irén.

Ki szeretett halálig
És áldást kért reád,

Kit holnap nem lelsz már itt.
Menj, menj! Jó éjszakát.»

A férfi ment. Az ajtón
Megállt. Ozt ment megint.
A szél nyögött sohajtón
Az utczán odakint.

Az ablaktábla zörrent
És valami zuhant..
Ki sikított, mi csörrent?
Ki fekszik ott alatt?

A ház sötét kövére
Zuhant szegény leány,
Ott foly patakban vére
A nagy ház udvarán.

Hozzák. A félholt gyermek
Meghalni tér ide.
Csak áll a férfi, dermedt
Iszonytól a szive.

Egyszerre vajh mi lelte?
Ez volt imént erős?
Úgy összeroppan lelke,
Térdére rogy a hős.

Mi benne tulfeszítve,
A zordon akarat,
Uralmát elveszítve,
Vad könnyekre fakad.

Áztatja könnypatakkal
Az asszony tetemét,
A félholt suttog halkal,
Ráveti tört szemét.

A férfi örült lázba,
Remegve így beszél:
«Mit tettem, óh én gyáva?
S te hős szív, mit tevé?

Jaj meg nem érthetélek,
Jaj fel nem foghatál,

Halálba üldözélek,
Ki életem valál.

Te szeretett, te áldott,
Te hõn esengve várt,
Te viisszasírt, sóvárgott,
Te végre megtalált..

Nem lehet az, hogy végkép
Szivemtõl elszakadj.
Reám dõl a sötétség,
Óh maradj, óh maradj!

Sok esztendőn át folyvást
Azért szenvedtem én,
S tanúltam a lemondást,
Hogy birjalak, Irén.

Hazugság, ámítás volt
A nagy önuralom,
Bőszült vihart palástolt
A gonosz nyugalom.

Te rab módjára sinylett,
Fékezett szív, szivem,
Törd széjjel rabbilincsed,
Lázadj föl ellenem!

Oh dúlj te vágy, te titkos,
Tombold ki magadat!
Sülyedj pokolba, gyilkos
Kegyetlen akarat!...»

S zokog ajkán a vesztett,
A tört életremény:
«Szeretlek, nem eresztlek!
Utánad halok én!»

Erőtlenül mosolygva
Még egy szót súg a lány:
«Szeretsz-e?» — haldokolva
E szó leng ajakán.

Még egyszer ott bevallá
A síró férfi azt,

A lány még egyszer hallá
Az esdekelt vigaszt.

És egymásba fogódzva
Két szív egygyé tapadt
Egy tiszta örök csókba
Olvadt a két ajak.

Meghalt. — A végső harczon
Iréen már átesett.
De még a sápadt arczon
Mennyei üdv lebeg.

KÖLTŐ-TÁRSHOZ.

Szivedben dicsvágy, olthatatlan.
S ah el nem ismer a világ,
Mely dúslakodva álnagyokban,
Tekintetet sem vet reád.

De költő, keserűség mérge
Ne rontsa el hő szivedet. —
Vonúlj a nagy világtól félre
S alkosd meg legjobb művedet.

Tudom, nehéz ott túrni, várni,
Hol győzedelmet ül a rossz,
Napszomjas szívvel éjben járni,
Mig fényben fürdik a gonosz.

Nem ád vigaszt a hívő álma,
Az esdett túlvilági bér,

Sem mit utókor nyújt, a pálma,
Sem mit magad fonsz, a babér.

Oh hogy is kárpótolna mindez
Sok évnek gyötrelmeiért,
Munkáért, melytől nem pihenhetsz,
Díjért, mit szived el nem ért?!

És mit ha végül el is érne,
Szived csak vérzene nyomán. —
Hiszen csak gúny a percznek bére
Sok évi szenvedés után.

De épp ezért te, hiu ember,
Vonúlj magányba csöndesen,
Mért törnöd égő gyötrellemmel
Oly célra, mely uj kint terem?

Oh öld meg a szív sebző vágját,
Mit kebled táplál, mint kigyót,
Tipord el élted hiuságát,
Önzéstelen szolgálj a jót.

Az emberektől félreállván,
Mellőztetéssel ne törődj,
Hálát se kérj, díjat se várj ám!
Hiszen mit adhatnának ők?

Kiknek szive szegényen sínylik,
Mit adhatnának ők neked?
De te, mint gazdag szívhez illik,
Add nékik legjobb művedet.

KATONÁNÉ THURÁNSZKY IRÉN JUBILEUMÁRA.

Uj ifjúság jött évről-évre,
Amig a régi távozott,
Nemzedék tünt így nemzedékre.
Isten veled! Isten hozott!
Te fogadád hívő örömmel
Édes hazánk leányait,
S küldéd áldással, búcsu-könnyel
Világgá tanítványaid.

Igy szállt el évre év, de ime
Minő káprázat, mily csoda!
Most itt van — látod színről-színre —
Távozott lányaid sora.
A múlt emléke mind feltámad
Előtted áll miként jelen,
Körülmosolyg egy negyed század
Ragyog rád ünnepélyesen.

S míg hála kél minden kebelben,
Egy kérdést csöndben rejteget:
Te szép, te nemes női szellem,
Vajjon mi ád erőt neked?
Mily kimeríthetetlen forrás
Fakad szivedben szüntelen?
Hogy annyi jót tudsz tenni folyvást
És nem merülsz ki sohasem.

Mi ád erőt, hogy mindig újra
A régi jósággal fogadd
Hű szeretetben megújulva
A gyenge, ifjú sarjakat?
Anyai szív szelid türelme
S csodás jósága is vele
Rég kiapadna, kimerülne
Így osztván lelkét százfele.

Mi ád erőt, hogy mind szeressed,
Oltalmazd, gondozd és tanítsd
A tévelygőt jóhoz vezessed
A sorsüzöttet gyámolítsd?

Mi tartja fenn véget nem érő
Mindég virrasztó gondodat?
Mint lángot, amely örök égő,
Fentart a buzgó áhitat!

S mi ad erőt, hogy elvezérel
Segítő társid táborát.
Vezérként nyugodt terved érleld
Irányítsd férfiak sorát
S amilyet ritka férfi bír el
Oly nagy munkát végezz dicsőn
És hozzá érző női szívvel
Szeliden, gyöngéden hívőn!?

E szent erő, e tiszta forrás
Mely soh'sem fogyva csak telik
S kiápadhatlan buzog folyvást
Ez lelked legmélyén a hit.
Nem földi vágy, mi abban gerjed
S ahova tör, nem földi út
Azért tud úgy szeretni lelked,
Mert olyan mélyen hinni tud.

E mély, igaz hitet dicsérem
Amelyhez kétely soh'se fér
Bölcsök kutatják földön-égen
De szilárd hithez vajh' ki ér?
Te néked soh'sem kell keresned
A legdicsőbb nagy adományt
Mert az ott lelked mélyén termett
Te kaptad égi kegy gyanánt.

Ez ama hit a jóban, szépben,
Hogy van e létnek célja, van,
Az igaz nem jár örök éjben
És az erény nem hasztalan
Ki e hazában hűn betölti
Tisztét ezernyi gond között,
Jut annak díj, amely nem földi
Jut annak üdv, amely örök.

A VÁDASKODÓK.

Szegény hazám, örök panaszszal
Halmoznak el rossz gyermekid,
Tőled mind ujjabb jót kívánnak,
Neveznek fősvény mostohának,
Mert kincs, gyönyör nem jut nekik.

S már szitok, vád is kél szivükből,
Már pártos terven fő fejük,
Már idegenben is megszólnak,
Világgá azt kiáltva rólad,
Hogy itt a jóknak nincs helyük.

S te jó hazám, mindnyájunk anyja,
Ki mindig gyámolunk valál,
Megvéded még a vádolót is,
Megáldod még az átkozót is
S a rossznak is jót nyujtanál.

De magad is ezer csapástól
Még föl sem is épülhetél,
Fájdalmas szívű istenasszony,
Ki szenvedél sok véres harczon,
Kincs-garmadát nem gyűjthetél.

S még így is, bár magad vivódol,
Táplálod ezt, segíted azt,
Mi mult időkből maradt néked,
Szétosztod kincsed, gyöngyöd, éked,
Hogy elnémitsad a panaszt.

Emitt kezed könnyet törül le,
Ott verejtékes homlokot,
Ezt mult hűségért gyámolítod,
Azt a jövőért kitanítod,
S adsz mindegyiknek hajlokot.

S ha több jut egynek, mint a másnak,
Jó szived arról nem tehet,
S ha törtetők, önzők, ledérek
Szent bizalmaddal visszaélnek,
Mást érjen vád, ne tégedet.

S ne csak mást vádoljon zajongva,
Ki nem találja itt helyét, —
Eszmélve és magába szállva,
Saját szívében megtalálja
Balsorsa, búja kútfejét.

A kapzsi vágy az ott szívében,
Mely vérét hajtja, kergeti,
Vágyódva újabb s újabb élvre,
Küzdő honától mindent kérne
És mit sem adna meg neki.

Óh én hazám, mindnyájunk anyja,
Azt várja sok rossz gyermeked:
Te munkálj, fáradj ő helyettük,
Tedd jóvá sok könnyelmű tettük,
S csak baj, gond jusson teneked.

S van sok, ki már halottnak képzeli,
Akit csak eltemetni kell,
És már-már fosztogatva téged,
Eladnád azt az örökséget,
Mit szerzél hősök vérivel.

Telhetlen bűnös gyermekek ti,
Még él és élni fog anyánk,
Ki minden fiát őrzi, védi!
S nem venni tőle, adni néki,
E hivatás szállott reánk.

Oh, emlékezzünk a nagyokra,
Honuktól mit se kértenek,
Od'adtak érte rangot, kincset,
Viseltek érte rabbilincset,
Áldoztak vért és életet.

Im ő, fejedelmek fenkölt sarja,
Élhetett dúsan, gondtalan,
S mert meghatá egy nép keserve,
Jogar helytt vándorbotot nyerve,
Honáért meghalt hontalan.

S a nagy, ki szellemének fényét
Addig árasztá szerteszét,
Mig újkor virradt a hazára
És amig ő reá magára
Szakadt az örök vak sötét.

S a hős, ki ifjú hitvesétől
És Muzsájától elszakadt,
Hogy egy küzdővel több legyen még,
És több sír légyen jeltelen még
S honáért még több áldozat.

S a hősök, vértanuknak serge
S az ismeretlen milliók!
Oh, én szülő hazám, teérted
Mind tűrt, mind szenvedett és vérzett
És nem kért tőled földi jót.

És mert nem kérték, megtalálták
A jót, miért hű szív eseng,
A szent összhangot önmagukban,
Eszméjük győzelmét honukban
S az örök éltet odafent.

MESE A TÜNDÉRSÍPRÓL

Volt, hol nem volt egy szép ország,
Gazdag, áldott volt a földje.
Egy szem konkoly ha ott elhúllt,
Kalász-tenger nőtt nyomában.
Ami jó van e világon,
Kézzel fogható üdvösség
Mind együtt volt e hazában.
Hej, csak egy nem terme ottan :
Édes ének, zene hangja
Sohsem zengett ama földön.
Némán állott minden erdő,
Rigó sohasem fütytyentett.
A mezőn nem szólt pacsirta,
Dalnokoknak égi serge
Félve elhuzódott onnan
És az embereknek ajkán
Nem szólt soha bűvös ének.
Átok sujtá azt a földet,
Daltalanság szörnyü átka.

Zord, sívár volt hát a népe,
Zord, kevély volt a királya.
Kincseiben bizakodva
Göggel járt ő palotáján,
Mint egy vésszel terhes felhő,
De mint napsugár a felhő
Mély ködétől elborítva,
Úgy élt a királyi várban
Egy tűzlelkű szép királyfi.

Szép királyfi, aranyfürtű
Szomorúan járt a várban.
Nyughatatlan vad sovárgás
Csak epeszté szomjas lelkét,
Tenni, hatni, nagyot merni
Akart volna szilaj hévvel.
De maga sem tudta, hogy mi
Bántja lelkét, csak vívódott,
Lehorgasztott fejjel járt ott,
Mintha valamit keresne.
Mibe fogjon? mibe kezdjen?
Minek éljen e bús várban?

Ahol nincsen igaz lélek,
Hol napestig más se hangzik,
Csak láncz-csörgés, fegyver-zörgés
S poharak csörömpölése.

Aranyfürtű szép királyfi
Szomorúan járt a kertben,
Egyre beljebb a sűrűbe...
Ott a tónak partja mellett
A harmatos bársony fűben
Valami csillámlott, fénylett,
Aranyos kis pálca-féle,
Amilyent még sohasem látott.
Fölemelte... jól megnézte...
Biz az egy szép arany-síp volt.

«Arany-pálcza, mondd, kié vagy?
Ki dobott el? S ezt a nyilást
Vajh' ki fúrta végig rajtad?
Szép játékszer, haza vislek!»
Véletlenül csak úgy játszva
Belefűtt az arany-sípba.

Hát egyszer csak felmorajlott,
Felzúgott a tónak habja,
S ködruhában, pára-hajjal
A hajában harmat-gyönggyel
Megjelent a vízi tündér.

«Szép királyfi, minek hívtál?
Szép királyfi, mi bajod van?»

Álmélkodva, de nem félve
Felelt erre a királyfi:
«Hát te ki vagy, csoda-tündér,
Akaratlan, akit hívtam?
És mi ez a fényes játék,
Mely oly bűvös hangon szólal?»

«Én vagyok a tó tündére,
Lent születtem a mélységben,
De nagy néha ki-kiszállok
Embereknek vigaszára.
És e fényes arany-játék,
Nem játéka — gyermekeknek.
Tündérsíp ez, csodaszerszám,

Titkok-titka lakik benne.
Vajmi ritka földi lélek
Tudja nyitját, érti módját,
Hogyan kell e sípot fúni.
De ki egyszer megtanúlta,
Üdvösségét leli benne.
Elröppenő dallamával
A bú is elszáll szivéből
És a dalba omlott bánat
Mint hüs szellő leng körölte,
Simogatva égő arczát.»

Felelt erre a királyfi:
«Oh taníts meg sípot fúni.»

És a tündér, a jóságos,
Megtanítá sípot fúni.
Este hazatért a gyermek
S boldogságtól fénylő szemmel
Zengte, zengte szép danáját.

Meghallotta a vár népe,
Összezsöndült mind a szolgálga

A szokatlan zengő hangra.
«Vajh' mi lelte a királyfit?
Isten látja, nincs eszénél.
Valami bolondos játék
Megzavarta épp elméjét.
Reggel, este sípját fújja,
Furcsa zajjal, vad rivajjal
Veri föl az ősi házat.
Elfelejtí komoly dolgát,
Lakomákra sincsen gondja,
No, ez sípjának bolondja.»

Hírül vitték a királynak
És haragra gyúlt a zsarnok.
«Nehogy ezt a sípot halljam!
Bosszant ez a dőre játék!
Sem atyám, sem annak atyja,
Sem egész hős nemzetségünk
Nem tett soha ilyen csúfot.
Soha sípot itt nem fújtak.»

Szomorúan ment az ifjú
Ki a kertbe, ki a tóhoz,

Hogy utólszor dalt zenegjen
És a tóba vesse kincsét.

Zengett a dal utóljára,
Olyan búsan, szivet-tépőn...
Hát egyszer csak fölmorajlott,
Felzúgott a tónak habja
S megjelent a vízi tündér.

«Szép királyfi, minek hívtál?
Szép királyfi, mi bajod van?»

Felelt erre a királyfi:
«Oh te tündér, mért tanítál
Sípot fúni, dalt zenegni?
Mit ér nékem ajándékoz,
Hogyha mások nem becsülik,
Palotában meg nem tűrik?
Oh vedd vissza csalfa kincsed.»

«Drága fiam, hát csak ez bánt?
Hadd segítek rajtad nyomban!
Adsza ide azt a sípot,

Belemártom a habokba.
Bűvös tóba — varázs-szóra
A te nagy búd fordul jóra.
Elvarázslom ezt a sípot,
Fúhatod majd reggel, este,
Senki más nem látja, hallja...»

Belemártá a habokba...
Este hazatért az ifjú
S boldogságtól fénylő szemmel
Zengte, zengte szép danáját.
Láthatlanná, hallatlanná
Lőn a hangszer s bűvös hangja.

De mit ér a dal zenéje,
Ha nem hallja rokonlélek?
S meg nem érti soha senki?
Ha dalának nincs tanúja,
Önmagának minek fújja?
Hisz a dalnak épp az célja,
Hogy meghallja más is néha.

Ujra bús lett a királyfi,
Ujra kiment az erdőbe
Belefűtt a tündérsípba.
Hát egyszer csak fölmorajlott,
Felzúgott a tónak habja
S megjelent a vízi tündér.

«Szép királyfi, minek hívtál?
Szép királyfi, mi bajod van?»

Felelt erre a királyfi:
«Oh te tündér, mit ér nékem
A te drága ajándékod,
Ha a legszebb dalnak hangját
Soha senki nem hallhatja?
Vágyra gyúlva, láztól égve,
Minek zengjek puszta légbe?
Oh vedd vissza csalfa kincsed.»

«Drága fiaram, hát csak ez bánt?
Hadd segítek rajtad nyomban.
Adsza ide azt a sípot,
Belemártom a habokba.

Bűvös tóba — varázs-szóra
A te nagy bűd fordul jóra.
Elvarázslom azt a sípot,
Majd a dal, mit bele zengesz,
Benmarad a tündérsípban,
Beledermes a hangszerbe
És száz évig marad ottan,
Mig majd új nép jön e földre,
Új nép, amely dalért buzdul
És majd akkor mind a dallam,
Amit zengtél hajdanában
Önmagától kirepül majd,
Vágytól égve száll a légbe,
Érző emberek szívébe.»

Este hazatért az ifjú
S boldogságtól fénylő szemmel,
Zengte, zengte szép danáját.
Boldog volt, mert tudta, hitte,
Hogy majd hosszú száz év múlva
Lesz a dalnak hallgatója.

El is zengte minden búját,
Minden vágyát és reményét,
Minden dalát eldalolta,
Beleönté a szép sípba,
Hogy száz évig fenmaradjon . . .
De mit ér majd a jövőndő?
Száz év múlva nem él ő már.
Majd akárki meghallhatja,
Csak ő maga sohasem hallja
Énekének diadalmát!

Ujra bús lett a királyfi,
Ujra kiment az erdőbe.
Tanakodott, vajjon híjja,
Vagy ne híjja a jó tündért?
Kitől annyi jót kapott már,
Mit is kérjen attól ujra?
Mégis hívta, de utólszor.
Hát egyszer csak fölmorajlott,
Felzúgott a tónak habja
S megjelent a vízi tündér.

«Szép királyfi, minek hívtál?
Szép királyfi, mi bajod van?»

Felelt erre a királyfi:
«Minden dalom eldaloltam,
Száz év múlva meghallgatják.
Minek élek én még itten?
Száz év múlva óh hadd éljek.»

«Drága fiam, hát csak ez bánt?
Hadd segítsek rajtad nyomban.
Jere vélem le a tóba,
Le a tündér-palotába.
Nádnak, sásnak gyökerénél,
Vízi liljom-ágyon fekszel,
Hableányok, hű cselédim,
Gyöngyöt fűznek a hajadba.
Nyitott szemmel alszol ottan
S majd meghallod száz év múlva
Arany-sípod zengedezve.»

«Vezess, vezess!» szólt az ifjú ...
Átölelte hullám-karja,
Lent a tóban pihen halva.

VIGYÁZZ ...

(1890)

Vigyázz, vigyázz, én jó hazám,
Jog és szabadság ősi menedéke,
Ki állsz sok véres harcz után,
Csak le ne döntsön ez a szolga béke.

Vigyázz, ne bízd el magadat
Hatalmas urak pártfogó kegyében!
Oh csak kegyencz vagy, — nem szabad,
Van szabadalmad, — jogod nincsen, népem.

Honszerző hősök fegyverét
Kezedből réges-régen kicsavarták,
Helyébe adták a cseléd,
Az udvaronc szép czifra díszü kardját.

Nem hatalom, — dísz az csupán,
S dísz sem magadnak, — hej csupán urad-
Vezér ki voltál hajdanán, [nak,
Ah mivé lettek? zsoldos szolgahadnak.

S még azt is, szolga-köntösöd,
Csak addig tűrik uraid te rajtad,
Mig hű vagy mindenek fölött,
Mindenre kész, vak engedelmes fajzat.

S mig szolgálatsz, egyre vész erőd
És egyre többet követelnek tőled.
Oh én hazám, féld a jövőt!
Elámított nép, óh mi lesz belőled?

Ha többé nem szolgálhatod
S föl sem használhat minden célra téged,
A pártfogó majd félredob,
Keres magának alkalmasb cselédet.

S te haj! nem is tudsz igazán
Szolgálni úgy, mint annyi szolgálélek,
Szabadnak születted, hazám,
És nem lehet, hogy megtagadjad véred.

Csak elkábított az a kegy,
De föltámadsz még, öntudatra gyulva!
A czifra dísz még leveted,
S honszerző kardod fénylik, villog újra!

VAJDA JÁNOS SIRJA.

A temetőbe vitt utam. Hisz ott van
Mind a jeles, ki társul fogadott,
A temetőben alszik megnyugodtan,
Ki honfi-hitből nékem részt adott.

Ah, holtak országában kell keresnem
Hazám, a te leghívebb fiadat,
Aki élők közt már kétségbeestem,
A holt tán nékem újra hitet ad.....

És járok sírról-sírra tétovázva,
Hány emlékmű, megannyi palota,
Alkusz vezérek büszke síri háza,
Kétszínű bölcsek márvány-csarnoka.

Csupán a költő sírját nem találom,
Nincs rajta emlék, messze csillogó,

Tart az irigység túl a bús halálon
S feltámadást sem várhat már a jó.

Immár e lét kéjével be nem éri,
Kié ma minden földi jutalom,
A holtak dicsőségét is kibérli
Magának a telhetlen hatalom.

Hogy túl a síron se enyészsen fénye
Annak, ki földön rangban fényeleg:
Álljon jel nélkül a nagyok erénye,
Késő kegyelet se találja meg.

Oh költő, én hitért jövék ki hozzád
S még fájóbb kétség támad szivemen.
Lám a jövő, melynek zászlóját hordád,
Ledérebb, mint volt egykor a jelen.

Egy vigaszod volt, mig a földön éltél,
Hogy a halál majdan jutalmat ad,
S lám, gyarlóbb a kor, mit javítani véltél,
Élőt száműz, halottat megtagad.

Mi adjon hát erőt, hitet szívemnek?
Hogy' járjam meg utam másik felét?
Jeltelen sírját látva mesteremnek
És álnagyok hivalgó sírjelét.

Mi vigasztaljon, oh mi bátorítson?
Körültekintek... Dermedt téli táj...
Nincs fény az égen, nincs virág a síron.
Egykép kietlen élet és halál.

De ime hallom, lelkem dermedt csendjén
Egyhangún hogy döng, mint az óra-mű:
Nyugodj meg, ember, bús hazádnak rend-
Halál után sem vár díjat, ki hű. [jén,

Csak halad útján semmit sem remélve
S mégis szünetlen a tökély felé,
Megy egyenest, mert nem tud lépni félre
S mert komor végzet ekkép rendelé.

AZ ELÁTKOZOTT VÖLGY.

Amerre nézek, hegykoszorú
Fellegit küldi a völgybe,
Azért e tájék oly szomorú,
A vihar mind ide tör be.

Hegyszakadékok rejtekiben
Szél-fiak egymásra únnak,
Ide ásítnak zord hidegen, —
Rózsáink ezektől húllnak.

Fagy ül az ormon, hó-takaró,
Télen is, nyáron is végig,
Dermesztve szágúld onnan a hó, —
Gyümölcsünk azért nem érik.

Későn jön ide a fecske-madár
És korán indul el innen,

Mert hideg börtön e bús határ,
A hegyek rabja itt minden.

Még a szivünk is szomorú rab,
Rajta ül árnya sok hegynek,
Azoktól lessük, süt-e ma nap?
S örvendünk néha a kegynek.

Nyomasztó gondban, mély boru közt
Álmodunk hangtalan, titkon
Égről, mely forró fénybe füröszt
Végtelen és szabad síkon.

A LEGJOBB TÁRSASÁGBAN.

Valamikor — no ezt elzengem,
Hisz ez az emlék dalra érdemes —
Oly társaságba hívtak engem,
Hol együtt volt sok igazi jeles.

Lelkem magányban elvonúltan
Mindég eszméit, álmait szövé,
Biz én hát roppant elfogúltan
Mentem a múltnak nagyjai közé.

Hol sok szív csillog érdemjellel,
Hol babér díszlik minden fej fölött,
Helyem lesz-é födetlen fejjel,
Jeltelen szívvel jelesek között?

Nem leszek-é körükben félszeg,
Ki Muzsám mellett is félénk vagyok?

Vagy nem hisznek-e túlmerésnek,
S nem néznek-é le a kevély nagyok?

Elvégre is csak bényítottam,
S hallám, hogy dobban szívem hango-
De mily csalódás ére ottan! [san —
Biz egyse várt feszelve, rangosan.

Nyájas szerényen üdvözöltek
Oly biztatón kínálták helyüket,
És ők, kik legmagasbra törtek,
Legmélyebben hajták meg fejüket.

Kiknek nagy volt szellem-hatalmuk,
Nem éreztették vélem a dicsők,
Akiknek égből vala rangjuk,
Nem ismerének földi rangot ők.

És édes érzet szállt e szívbe:
E körbe jutva, im itthon vagytok!
Ah rossz csak a halandók szive
És jók csupán a halhatatlanok!

A FEHÉR FAJ.

Hatalmas faj vagy, tudós és merész,
Te nagy fehér faj, a fél-föld tied.
Fiad tengeren át hajózni kész,
Tudást terjesztve és igaz hitet.

Szent hivatás az, mit betöltenél,
Tudatlant öntudatra keltve föl!
De tőled mégis mind remegve fél
És téged mégis mind vadul gyűlöl.

Előled menekült a réz-szinű,
Ősrengetegben húzta meg magát,
S a szerecseny, a jámbor együgyű
Halálig védi ősei honát.

Nyomodban inség, romlás, gyűlölet,
A többi fajnak fojtott bosszuja,

Átkozza mind nagy szellem-művedet,
Csak rabszolgád lesz, ám híved soha.

Mert csalfaság a büszke hivatás,
A hit, mely vadat öntudatra költ,
Te telhetetlen kapzsi óriás
Csak földet kívánsz, kincset és gyönyört.

Kevély fehér faj, tudni vágyasz sokat,
Hogy rátehesd mindenre rabigád.
Megzabolázod a villámokat
S a szélvész a te büszke paripád.

A természetnek minden elemét
Te megaláznád, hogy szolgád legyen,
Ostromlod dölyffel az ég istenét,
Hogy te légy úr a földön és egen.

S kifosztva mindent, mi utadban áll,
Nagy haramják és tudósok faja,
Már vágyad itthon kincset nem talál
S világgá széled gyilkosid raja.

Felfegyverkezve ég villámival
Te megjelenysz a többi faj között,
Ajkadon a hit szent malasztival,
Buja pogány, aki rabolni jött.

Fehér a színed, síma a szavad,
Gonosz a tettered, istent gúnyoló,
De bár istenként szerepelsz magad,
Él még az égen a nagy bosszuló.

Mitől ma reszket az egész világ,
Mi hódítóvá avat tégedet,
A telhetetlen élvyszomj, kapzsiság
Okozza majdan a te végedet.

Bírvágyra szítod tennen gyermeked,
S Tennéped tör majd rád, a gyűlevész,
S ha kiirtottál minden nemzetet,
Saját magadnak kiirtója léssz.

A DICSŐSÉG POHARÁBÓL.

A dicsőség poharából
Adtak innom néhány csöppet,
Azt mondták: «Elég néked,
Nem adunk mi ennél többet.»

De én többet követeltem,
Hiszen másnak még elég jut,
Vágyam gyújtja, kínom nyújtja
Az ő fösvény ajándékuk.

Végre is csak elfogadtam
Azt a csöppnyi édességet.
Ekkor láttam, hogy ez is csak
Keserű volt, mint a méreg.

Mert utólag azt a csöppet
Megmérgezték nagy titokban. —

De én ekkor kint feledve,
A szemük közé kaczagtam.

A fösvények megmentettek,
Mert nem adtak többet innom.
Csak egy csöpp volt ajándékuk,
Csak egy perczig tartott kínom.

ÉJJEL A HAJÓN.

Sötét, idomtalan tömeg
Halad hajónk a nedves éjben.
Egy-két alak fent didereg,
A nap fölkelését várva ébren.

Az ég s a tenger egybefoly,
Mint roppant sírbolt feketéllik.
Hol kél a nap föl, merre, hol?
Keressük az ég halvány szélit.

De mindenütt feketeség,
Elaludt a lét minden lángja,
Csak e hajó őrmécse ég,
Miként kriptában síri lámpa.

Hogy van még élet idefent,
Nem látja ember, már csak hallja.

Szél egyhangú sírása zeng
S csapzó hullám dermesztő jajja.

S szívembe száll egy sejtelem!
Sejteni vélem a mély titkot,
Hogy az egész nagy végtelen
Csak feneketlen puszta sírbolt.

A mindenség kihalt, kihült,
Az égi test mind síri-lámpa,
A mérhetetlen kripta-ürt
Nem hatja által gyöngye lángja.

Mint itt hajónk az éjjelen
Várván, a hajnal mikor virrad:
Ekkép bolyong a végtelen
Tátongó ürben mint a csillag.

Egyik se lát fényt vigaszul,
A vak sötétben csak azt hallja,
Hogy a nagy ür viharja dúl
S zokogva sír az idő jajja.

A TŰNŐ PERCZ.

Megragadnám a tűnő perczet.
Te tiszta üdv, el nem eresztlek!
De még vágyammal el sem érem
S már újabb percczel kell beérnem.

Megállanék. Mily szép az élet,
A nap ragyog boltján az égnek,
Fényárban fürdik rengő sajkám,
Babérliget int tenger partján.

Mostan lehetne álmot szőnöm,
A lét gondjával nem törődnöm,
Iramló kéjen, percznyi üdvön
Mint gyermek anyja keblén csüggnöm.

De nem szabad. Az idő száguld,
Percz föl se bukkant, már aláhullt,

Egymást hajszolja, mint a hullám,
Az én sajkámra ráborulván.

Nincs sehol pihenő, megállás,
Csak örök múlás, tova szállás,
A nap is alig láthatóan
Jár már az égen lehunyóban.

Habokból hűvös szellő ásít,
Suttogja üdvök elmúlását.
Felhő az égen csak azt súgja,
Hogy menni kell a vándor-útra.

Hát sehol, sehol merre nézek,
Nincs szilárd támasz, biztos fészek,
Nincs pontja a futó időnek,
Hol horgonyt vessek vagy kikössek?

És remegőn magamba térek,
Tán bent szívemben partot érek?
Bent percz születhet, percz elmulhat,
Örök lényemhez sohsem nyulhat?!

SZEDERFÁNK.

Lombrítító ősz szállt alá a tájra
És piros-sárgán hullt a falevél.
De ellentállott kertünk szederfája,
Sűrű, zöld lombját bárhogy tépte szél.

Csodálva néztük virradatkor ébren,
Hogy áll még zölden, bár dérrel tele,
A fojtó ködben, nyirkos, hideg légben
Az éjszakát kibirta levele.

Erős, daczos fa, tűrj, az éjnek vége,
Közelg a nap már, önti sugarát,
Hogy felüdítsen, azért jön az égbe
S zöldelsz még egy-két őszi napon át.

S ím jött a nap . . . A fára hull sugára,
Ezer levél megborzong kéjesen,

Átjárja mindet édes, meleg árja,
Zizeg, rezeget, pompázik fényesen.

De haj, a dér s a jég már odafigyva
S már áthatolt zöldjén a dermedés,
Napfény életre már nem csókolgatja,
Utolsó álma ez az ébredés.

A ráfagyott jég hirtelen megolvad,
Megroppan, míg gyönyörtől ittasul.
A nap letörte . . . Sűrű lomb te, hol vagy?
Az egész dísz egyszerre földre hull.

Lehullott lomb, irigyen nézem véged,
Mindvégig zölden álltál, díszesen,
A pusztulás egyszerre sujtott téged
S egy fényes sugár ölt meg hirtelen.

MONDD, TE KÖLTŐ . . .

Mondd, te költő, dalod árja
Szüntelen miért fakad?
Hisz a dal az ürbe szállva,
Még csak visszhangot sem ad.

Mért dalolsz hát pusztá légbe,
Mely hideg, részvételen?
Azt hiszed, hogy megtel végre
Daloddal a végtelen?

Oh, mily vakmerő hiúság,
Gyarló emberi merény:
Járni isteneknek útját
Itt a földiség terén!

Telezengni, óh teremő,
Mérhetlen világodat,

Telezengni a szülemlő,
Eljövendő korokat!

Túlharsogni ember-hanggal
A menybéli vészeket
És túlélni múltó dallal
Az örök enyészetet!

A percz hatalmát lerontva
Dallal, mit a percz teremt,
Náddal várat ostromolva,
Vívni ki a végtelent!

Kiserkenő köny-forrással
E világot zugni bé,
Elröppenő sóhajtéssal
Hidat verni ég felé!

Ész-szikkrával, mely kipattan,
Fényt gyújtani sír ürén,
Élni is, de halhatatlan,
Oh, mily örült e merény!

Mondd hát, költő, dalod árja
Czéltalan miért fakad?
Hisz a dal az ürbe szállva,
Még csak visszhangot sem ad.

TENGERPARTI TEMETŐBEN . . .

Tengerparti temetőben
Sziklába vájt sír ölen
Itt szeretném átaludni
Örök álmaimat én.

Hallgatódznám, a tengernek
Lázás szíve, hogy dobog
S halk morajként hatolnának
Hozzám a nagy viharok.

Hullám-zúgás gerlebúgás
Lenne nékem ideleenn,
Szél-sikongás mint méh-dongás
Andalítna szüntelen.

Nyugtom lenne, óh de mégis
Sejthetném a harczokat
S örök harczról örök békét
Álmodnám a szirt alatt.

A VITORLÁS.

Mit kívánsz még, csónakos?
Nyájas kék a tenger,
A táj ragyogó napos,
Rajta szellő leng el.

Lebke-szárnyú vitorlád
Enyhe szél feszíti,
S ha kell, ott van a lapát,
Izmos kar meríti.

Édes víz és eleség
Elég van hajódon,
Melletted kis feleség,
Rajtad csüng aggódón.

Elvonúlt már mögötted
Múltad ezer vésze, —

Az esdett rév előtted,
S utad kisebb része.

Jó pajtások, emberek
Nincsenek bár itten: —
Elég immár teneked
Tenger, ég és isten.

Tenger lágyan dajkáljon!
Az ég csókolgasson!
Kis vitorlás sajkádon
Az isten virraszson!

MI TARTJA?

Mi tartja a nagy ürbe'
A csillag-miriádot,
Hogy alá nem merülve,
Még másnak hint világot?
Írányt, erőt, bizalmat
Lelkükbe mi lehel,
Hogy össze nem omolnak
S nem tévelyednek el?

Mi tartja ezt a földet
A sivár végtelenben,
Hogy nem veszt útát, kedvet
Örökös félelemben?
Miként gazdátlan sajka
Csak leng bizonytalan.
A fölszínen mi tartja,
Hogy éjbe nem zuhan?

Mi tartja itt a földnek
Kérgén a milljó éltet,
Hogy éjükből föltörnek
S indulnak újabb éjnek?
Föld sása, nádja, lombja,
Mind-mind támasz nekül,
Sok vadja a vadonba'
Hogy áll meg egyedül?

És jaj, az ember-lelket
Mi tartsa bizalomban,
Ahol irányt nem lelhet,
Iránytalan vadonban?
Mi tartsa őt meg hitben,
A kivert kétkedőt,
Honnan, miből merítsen
Vigaszt, eszmét, erőt?

EZT A LANTOT...

Ezt a lantot, gyűlölt lantot,
De régóta verem már,
Hogy ne adjon többé hangot,
Darabokra töröm már.
Vén költő én, a bolondját
Hej nem járom már tovább,
Lantverésnek gyűlölt gondját
Ifjabb népnek adom át.

Megvert engem a nagy isten,
Ki áldást és átkul oszt,
Amióta járok itt lenn,
Uti társam e koboz,
Miatta nincs pihenésem,
Zaklat, hajszol a csalárd:
Hajrá, hajrá! dalra készen!
Szebb dalt, jobb dalt, büszke bárd!

Örömet elemészt,
Sugván: Öntséd dalba azt.
Bánatomat még tetézi,
Dalra birván a panaszt.
Álmaimban, lázas éjben
Ezer dallammal zavar
És ha járok nappal ébren,
Egyre zengőbb dalt akar.

Elmém szívja, vérem iszsza,
Elsorvasztja a velőm. —
Uram, vedd e hangszert vissza,
Nincsen hozzá már erőm!
Hisz nem élek, semmi életet
E világon nem lelek,
Örök daltól már e lélek
Önmagáé nem lehet.

Hogyha adtál ember-testet,
Vért és vágyat én nekem,
Hadd, hogy emberré lehessenek
És élvezzem életem'

S ne csupán testetlen, dalban,
Csüngve csalfa hangokon. —
Gonosz hangszer, átkos hajlam,
Vessz el, ádáz zsarnokom.

Ezt a lantot, gyűlölt lantot,
De régóta verem már,
Hogy ne adjon többé hangot,
Darabokra töröm már.
Vén ellenség, porba véled,
Nem ölöd már életem.
Hej, ezentúl élek, élek
S más dalol majd én nekem!

AZ ÉN KOSZORÚM.

Rőt, forró szikla tenger partja mellett,
Kopár, kiégett déli szigeten.
Ember nem él itt, állat nem legelhet,
Virág, gyümölcsfa itt meg nem terem.

Csak a borostyán kúszik rajta végig,
A forró kőbe hogy kapaszkodik!
Kemény indája, hogy kúszszék az édig,
A napos szirtbe vájja karmait.

Sziklából is szív ő tápláló nedvet
És szomját oltja égi háborún. —
Szivem, te e borostyánt érdemelted,
Ebből fonjátok majdan koszorúm!

VALLOMÁS.

Szivem mindig dicsőségért sóvárgott,
De nem kerestem ál-utakon járva,
Kivántam ünnepeltetést, virágot,
Csak lelkem hite ne legyen az ára.

A tömeg tapsa — óh mily édes dallam,
De a tömegnek nem hizelgék érte;
Forró sóvárgás űzött, hogy azt halljam,
De ajkam soha senkitől sem kérte.

Bírák tetszése, — boldogító szózat,
De kedvükért máskép nem zeng az ének.
Nagyok kegyelme — oh tudom, mi jót ad,
De milliók búját el nem fojtom értek.

Szerelmes az én szívem véghetetlen
A dicsőségbe, miként szűz arába.

Ót tisztán bírni, csak azért èpedtem,
Hisz nincs rajt' szép más, csak a tisztasága.

Esdett dicsőség! hogyha el sem érlek,
Egy mosolyod már rám hullt boldogítva
S szivemben hordom a te bűvös képed'
És álmodom majd rólad lent a sírba'.

JEGYZETEK

Katonáné Thuránszky Irén jubileumára. E költemény a budapesti állami tanítónőképző jubileumi ünnepén adatott elő.

A vádaskodók. A Magyar Tudományos Akadémia a Farkas-Raskó-díjjal jutalmazta e verset, melyet itt némi kihagyással és javítással közlök.

Vigyázz. E költeményt már mintegy 16 év előtt írtam s akkor hirlapban közöltem is.

TARTALOM

A honszerzés.	3
Az ifjú költőkhöz	6
Idegen honban	10
Délvidéki temetőben	12
Római diadalív	16
Hiszek	18
Ezeregy éjszaka.	21
Későn	39
Költő-társhoz.	71
Katonáné Thuránszky Irén jubileumára .	74
A vádaskodók	78
Mese a tündérsípról	83
Vigyázz.	97
Vajda János sírja	99
Az elátkozott völgy	102
A legjobb társaságban	104
A fehér faj	106
A dicsőség poharából.	109
Éjjel a hajón.	111
A tűnő percz.	113

Szederfánk.	115
Mondd, te költő	117
Tengerparti temetőben	120
A vitorlás	121
Mi tartja ?	123
Ezt a lantot	125
Az én koszorúm	128
Vallomás	129

YU128723

